P R Í T O M N Á   C H V Í Ľ A – N A J K R A J Š I A   C H V Í Ľ A

Trenčín 14. 9. 2012

Namó tassa bhagavató araható sammá sambudhasa
Namó tassa bhagavató araható sammá sambudhasa
Namó tassa bhagavató araható sammá sambudhasa

Iti pi só bhagavá araham sammá sambuddhó
vidždžá-čaraná-sampannó
sugató lóka-vidú
anuttaró purisa-dhammá-sárathí
sathá déva-manusánam
buddhó bhagavá ti.

Svákkható bhagavatá dhammó
sanditthikó ákalikó éhi-pasikó, ópanajikó
paččatam véditabbó viňňúhi ti

Suppatipannó bhagavató sávaka-sanghó
Udžuppatipannó bhagavató sávaka-sanghó
Ňájappatipannó bhagavató sávaka-sanghó
Sámíčippatipannó bhagavató sávaka-sanghó
Jad´idam čattári purisa-jugáni attha purisa pugalá
Ésa bhagavató sávaka-sangló áhunejjó páhunejjó
Dakkhinejjó aňdžali-karaníjó
Anuttaram puňňakkhetam lókasá ti

Tak, téma přednášky je: „Tento prekrásny moment„… už jsem zapomněl.

Tak, já začnu nějakou zajímavou historkou, aby byla nějaká „šťáva“.

V buddhistickém kánonu se nachází příběh jednoho nově ordinovaného mnicha, který se jmenoval Tárúčí – Bahíja. A tento mnich byl neobyčejně senzitivní.

A senzitivní lidé, když se jejich okamžik odchodu blíží, většinou jsou si toho vědomi.

I onen mnich si toho byl vědom, a proto šel ke svému učiteli – byl jeden ze šťastlivců, jeho učitelem byl Sakjamuni Buddha – a požádal, aby mu dal instrukce, které mu umožní co nejdříve tak zvané „okamžité probuzení“.

I Buddha, samozřejmě, ve své vše-vědomosti viděl jeho stav. Věděl, že jeho čas odchodu se blíží, a věděl též jaké má schopnosti vstřebat učení – proto mu dal, (v krátkosti, dá se říci) – srdce, neboli esenci učení, neboli učení věčné přítomnosti, jež je:

Ditté éva dittam

Tady asi nejsou studenti páli nebo sanskritu.

Milý Bahija, měl by sis být stále vědom toho, že:

V tom, co vidíš – je pouze viděné

V tom, co slyšíš – je pouze slyšené.

V tom, co cítíš čichem – je pouze objekt čichu.

V tom, co zakoušíš jazykem (co pozíráš) – v tom je pouze chuť.

V tom, co cítíš tělem – je pouze to cítěné tělem.

A v tom, o čem uvažuješ v mysli – je pouze mysl, pouze objekty mysli.

A milý Bahíja, se po tomto učení odebral do své *kuti*, do své chatrče.

A pak po nějaké době, možná už příští den – Buddha oznámil, že Bahijá dosáhl toho, kvůli čemu

mnich odchází do bezdomoví – tedy dosáhl plného probuzení.

Dosáhl plného probuzení – právě vědomím toho, že „To co vidíme, je pouze viděné – to, co je slyšíme, je pouze slyšené – a to, co myslíme je pouze myšlené.“ – Nic víc než to.

Vlastně je to učení naprosto jednoduché.

Ale my – jelikož naše vědomí je zatíženo tolika koncepty, jak věci mají být – a jak nemají být. A co je správné – co je nesprávné. – Proto vlastně toto jednoduché učení je pro nás těžké vstřebat.

Ale toto jednoduché učení je vlastně učení věčné přítomnosti – tedy nesmrtelnosti v naší smrtelné skořápce – což je naše tělo.

Tak, abych zase přidal trochu další šťávy, aby byla má přednáška trochu zajímavá i pro ty, co nejsou tak familiární s učením Buddhy – které je naprosto aktuální ve všech dobách – neb tak aspoň buddhisti věří.

Není to učení, které je omezeno na nějakou dobu. Není to učení, které je spojeno s jistou kulturou, s jistým způsobem žití, s jistými zvyky, ale – je to pravda univerzální, ve které všichni žijeme, byť si toho nejsme vědomi.

V Samjutta nikája (studenti buddhismu asi ví, o čem mluvím) – v Složených rozhovorech Buddhy, což je z hlediska psychologického a filozofického možná ta nejzajímavější část buddhistického kánonu – v Salájátána Samjuta – se nachází jeden rozhovor nebo-li sutta, která se jmenuje Samuda sutta.

Samuda, nebo-li *samudra* znamená oceán.

A je třeba si tuto sútru, jejímž objektem byl umírající (Bahija) – spojit si ji se sútrou Samuda, kde Buddha hovoří tímto způsobem:

Čakkhu bikkhavé samudó – Naše oči jsou oceánem

Jé sam rúpam majam véga – Jehož vlny nejsou nic jiného, než barvy a tvary, které vidí naše oči

Imam rúpam majam végam sahati – A kdo se naučí schopnosti tolerovat tyto vlny v oceánu našich očí ve tvaru barev a tvarů

Tarati – Ten se dostane na druhou stranu oceánu (tedy z neklidu do klidu)

Podobně – náš život se skládá – dle buddhistického učení – ze šesti oceánů.

Jakých šesti (oceánů)?

Po očích přichází uši.

Ať jsme si toho vědomi, nebo ne – naše uši jsou dalším oceánem

A v tomto oceánu vlny jsou co?

Vlny jsou zvuky, které slyšíme.

Ať si to přejeme nebo nepřejeme – pokud máme uši a jsou ve stavu zdravém, dobře napojený na naše vědomí – pokud se nám nepodaří na nějaký čas odejít do hlubokého samádhi – budeme si vždy vědomi vln ve tvaru zvuků.

„Ten, kdo se naučí tyto zvuky tolerovat“– praví Buddha – „ten se naučí dostat se na druhou stranu oceánu – což je strana klidu“

Jednou z nejznámějších osobností naší doby je Mahátmá Gándhí – kterého asi všichni znáte. V jedné řeči, kterou jsem kdysi četl, hlásá:

„Klid nenajde bytost, ani v největší hloubce oceánu“

Tedy, charakteristika našeho života je právě: pohyb – kmitání – oscilace.

A toto, vlastně náš život – ať si to přejeme, či nepřejeme – nacházíme se stále ve stavu pohybu.

Naše tělo je ve stavu pohybu – naše vědomí je ve stavu pohybu.

Jenomže, jelikož my na tento pohyb klademe jisté rámce – zkostnatělé rámce – jak tento pohyb by měl vypadat, jak tento pohyb by neměl vypadat, jaký pohyb je dobrý, jaký pohyb je špatný, jaký pohyb je pro nás prospěšný, jaký pohyb pro nás není prospěšný – je pro nás těžké přijmout fakt, že vlastně vše, co na tomto světě „počíváme“ (pociťujeme) šesti smysly, není vlastně nic jiného, než pohyb.

A naučit se žít plným životem, neznamená nic jiného – než si tohoto pohybu být vědom.

Vše co přijímáme – jsou právě objekty šesti smyslů a přijímáme je šesti smysly. Víc na tomto světě se nedá poznat – a nikdo ani poznat nemůže.

Tedy, tyto smysly – podle učení buddhismu – jsou oceány.

Neb všechny smysly jsou funkční tím, že jsou zakořeněné ve vědomí.

A dle učení mužů moudrých, ne jenom Buddhy Sakjamuniho:

„Hranice našeho vědomí je právě to – čím my sami vědomí ohraničíme."

Vědomí samotné – ať je to vědomí barev, či vědomí zvuků, či vědomí chutí, čichové vědomí, tělesné vědomí, mentální vědomí – samo o sobě žádné ohraničení nemá.

Proto v této sútře Oceánu – život nás bytostí je život v šesti oceánech. A hranice těchto oceánů jsme my sami (dá říci) vytvořili.

Tyto oceány sami (o sobě, samotné) nemají hranice.

Proto, jak jsem zmínil, v této sútře Oceánu Buddha hlásá, že:

„Naše oči, naše uši, náš nos, náš jazyk, naše tělo a naše vědomí je šest oceánů"

A každý z nás žije – ať je si toho vědom, či není vědom – žije právě v těchto šesti oceánech.

A tím, že nejsme schopni tolerovat vlny v těchto oceánech (ve tvaru barev, ve tvaru zvuků, chutí, dotyků, tělesného dotyku a mentálního dotyku – myšlenek) – právě proto si vytváříme malý omezený svět s představou, že tento svět je opravdový stav věcí.

Dle Buddhova učení – které bylo stejně tak aktuální za jeho doby, jako je aktuální dnes – vědomí bytostí je svou podstatou neomezené.

To, co omezuje naše vědomí – to je právě zašpinění našeho vědomí, na základě rozdělování a diferenciování, jež je základem tak zvaného „jáství" – pocitu pevného subjektu.

Na základě pocitu pevného subjektu – vnímáme svět jako něco stálého a své normy stálosti vevnitř, pak přenášíme na svět.

Tento stav přenášení našich subjektivních norem na svět – je právě stav neklidu.

Je to, (jak je nazváno v sútře Samuda) – je to neschopnost tolerovat nekonečné rozměry našeho poznání, které jsou nám všem daný. Ale jistými zvyky – zvyky klást na naši realitu mrtvé šablony – omezujeme si své vnímání vnitřní a vnější.

Za doby Buddhy žil snad nejznámější mecenáš buddhismu, který se jmenoval… no Lukáši?

Ánáthapindiká. Správně.

Tento Ánáthapindiká rozdával miliony pro účely buddhismu – asi jako burské oříšky (smích) nebo-li arašídy – a místo aby chudl, stále víc bohatl.

Dle učení buddhismu – to, co nám brání v bohatství, je naše vlastní chamtivost – ale v dnešní době málokdo tomu věří.

A tento štědrý Ánáthapindiká, který postavil slavný klášter Džétavaná v Sávathí, v němž Buddha strávil většinu období dešťů, kdy se mniši stahují do meditace.

Tedy, během 35 let své mise (jestli se nepletu), myslím že 20 období dešťů strávil v tomto klášteře, který koupil onen Ánáthapindiká tím, že rozprostřel zlaté mince všude na jeho ploše.

A jeho plocha není malá. O tom se můžete sami přesvědčit, když tak jako náš přítel Lukáš, pojedete na pouť do Indie navštěvovat svatá buddhistická místa.

Dnes se slavné Šrávastí jmenuje Sahet-Mahet – muslimská vesnice.

A vedle té muslimské vesnice se nachází vykopávky onoho slavného kláštera, které nejsou malé. Ale přesto, že nejsou malé, je to jenom jedna část toho kláštera, který tehdá byl slavný po celé Indii.

Vesnice Sahet Mahet – většina právě – stejně tak jako Nálanda a Rádžghir a ostatní svatá místa – jsou postavena právě z cihel klášterů, které na těchto místech kdysi byly. Toto – je nestálost všech jevů.

Stejně tak, asi jako v Trenčíně ubytovny románských legií, které byly z kamenů, jsou dnes možná v základech některých starých domů tady v Trenčíně. Ale my o tom ani nevíme.

Na každý pád, Ánáthapindiká – tak jako každý z nás – zestárl, onemocněl a nezbylo mu nic

jiného, než se připravit na cestu do neznáma, která každého z nás čeká.

I Buddha ve svém vše-vědomí – byl si vědom jeho situace, a co udělal?

Poslal nejmoudřejšího ze svých žáků – moudrého Šáriputru – aby mu dal poslední kázání, které ho připravil na tuto cestu, která každého z nás čeká.

A co je učení moudrého Šáriputru, pro nemocného Ánáthapindiká který ztrácí jasnost smyslů šesti oceánů a prohlubuje (propadá) se čím dál víc do neznámých dimenzí.

Šáriputra ho takto učí:

Milý Ánáhtapindiká

Nesmíš se zabydlet v očích.

Nesmíš se zabydlet ve tvarech a barvách.

Nesmíš se zabydlet ani ve vědomí, které barvy rozlišuje.

Nesmíš se zabydlet v uších.

Nesmíš se zabydlet ve zvucích.

Nesmíš se zabydlet ve vědomí, které zvuky rozlišuje.

A tak dále až do:

Nesmíš se zabydlet ve vědomí.

Nesmíš se zabydlet v mysli, jež objekty rozlišuje.

A nesmíš se zabydlet ani v objektech myslí.

Jelikož Ánáhtapindiká jako mnozí z nás – ještě nebyl připraven na to nejhlubší probuzení – toto

učení stačilo k tomu, aby se probudil v těle jednoho z bohů, a objevil se v tomto novém těle, jež mu dodalo sice příjemnou existenci – ale ne stálý klid.

Proč?

Protože toto učení je příliš těžké pro ty, kteří jsou zvyklý užívat si barev, užívat si zvuků, užívat si chutí, užívat si dobrého dotyku, jemného…

Ale – vracíme se zpět do šesti oceánů.

Šest oceánů, jak už jsem řekl – je stav (dle buddhistického učení) – je stav nás všech.

Právě tím, že klademe hranice na tyto oceány (a dle buddhistického učení) – ten kdo klade hranice na oceány ve kterých se nacházíme – není nic jiného(nepodléhá ničemu jinému) než lpění: právě na barvách, na zvucích, na chutích a tak dále, až na objektech myšlení.

Tedy, tato neomezenost vědomí – ač existovala v minulosti a bude existovat v přítomnosti pokud vědomí existuje – se dá právě pochytit (jak Buddha vysvětluje v Bahíja) právě jen v přítomnosti. Proto dle učení Buddhova:

To, co prošlo – už prošlo.

To, co ještě nepřišlo – ještě nepřišlo.

To, co je teď – je vlastně jediné, co můžeme plně prožít.

Jestliže se naučíme schopnosti plně prožít to, co se děje teď – naučíme se tím též schopnosti plně prožít to, co bylo v minulosti – a tím pádem též to, co bude v čase budoucím.

Toto je učení - (jak se jmenovalo téma přednášky?) „Prítomná chvíľa – najkrajšia chvíľa“.

Tak, význam tohoto učení: „Prítomná chvíľa – najkrajšia chvíľa“ – v hlubokém smyslu má právě tento význam.

To, co právě prožíváme smysly – (než se budeme snažit tomuto smyslovému i mentálnímu prožitku dát nějakou strukturu, o které si myslíme, že může tento prožitek správně podchytit a vyhodnotit) – jestliže prožijeme tento počitek bez dalšího hodnocení našim konceptuálním vědomím, které nás ovládá…

Dle buddhistického učení – naše konceptuální vědomí je naše karma, která nás ovládá.

A naše konceptuální vědomí je právě jiné podle toho, jak jiná je naše karma – proto každý z nás chápe svět jinak, podle své karmy.

Tato nekonečná různorodost světa je úzce spojena s nekonečnou různorodostí naší karmy.

A karma je právě založena na přístupu a hodnocení našich minulých zkušeností.

Pravý stav naší zkušenosti se v buddhistická filozofii nazývá souvislé vznikání.

Souvislé vznikání. Aby bylo souvislé vznikání – jeho části musí být nutně ve stavu rovnovážnosti – a rovnovážnost je též stav všech jevů v přírodě.

Právě existence rovnovážnosti (ve smyslu souvislého vznikání) umožňuje:

Že vše co poznáváme vevnitř a venku je jen proces, ve kterém nic není stálého, nic není zkostnatělého – vše se vyznačuje pohybem v každém okamžiku naší zkušenosti.

A tento pohyb je právě možný (proto) – že žijeme v dimenzích, kde vše je spojeno.

To, co rozpojuje – to jsou právě naše koncepty založené na tom, co jsme se naučili, co jsme si přečetli, co jsme si rozdělili.

A to je to, co nás vlastně odděluje (dalo by se říct) – od nás samých.

Od nás samých znamená: Od této nekonečné dimenze přírody, neboli vesmíru, kterého jsme součástí – ať jsme si toho vědomi nebo ne.

A to, co nás odděluje od této velikosti, které jsme součástí – to jsou právě naše koncepty, slova, fráze.

Tyto koncepty (dle buddhistického učení) – nemají realitu sami o sobě a jsou jiné pro rozdílné druhy bytostí.

To, co (je opravdu reálné) má opravdu realitu – je právě toto souvislé vznikání.

A souvislé vznikání je jedině možné na základě rovnoměrnosti a nekonečnosti všech jevů.

Tak, esenci učení „Pri…. (jak je to, zase jsem to zapomněl, starý mnich (smích)) „Prítomná chvíľa – prekrásna chvíľa“ jsem řekl.

Tak, doufám, že jsem všem dal inspiraci k myšlení, o tom jak urobiť „prítomnú chvíľu – prekrásnu chvíľu“ a naučit se tolerovat ty nekonečné dimenze ve kterých žijeme – ač si toho nejsme vědomi.

Jestliže dostaneme trochu intuici těchto nekonečných dimenzí – stanou se všechny ctnosti nám blízké. – Počínaje skromností.

To, co dělá právě neklid – jsou naše nekonečné požadavky.

Základ ctností je – najít skromnost ve svém životě.

Potlačit svoji pýchu – neb, jak už jsem řekl – stav věcí ve světě je stav souvislého vznikání, který nepřipouští nerovnost jevů.

Nerovnost jevů je právě výsledkem našeho konceptuálního myšlení, který my neprávem vnucujeme přírodě. – Ovšem, příroda ho nezná.

A tím jsme došli tak daleko, že jsme se odcizili od svého vlastního „já“ – jež dle učení Samuda sutta, sútry Oceánu – není nic jiného než oceán, ve kterém se všechny jevy jeví a odchází, protože všechny jevy jsou na sobě závislé.

Žádný jev nevznikne sám o sobě. Všechny jevy vzniknou v souladu s jinými jevy.

A tento soulad nemá žádné hranice.

Kromě té hranice, jež je hranicí nejasnosti objektu našeho poznání. – A hranice zašpinění našeho vědomí komplexem chtíčů nevole, nenávisti, otupění, nudy, a tak dále, jež nám brání zůstat v tomto okamžiku plném vědomí veliké síly, jež se nachází v nás samých – jestliže chápeme sebe jako nerozlučnou součást celku.

Tak, tímto bych skončil malé povídání o „Překrásné chvíli“.

A doufám, že to bude podnětem k tomu, že se všichni z nás budou snažit, abysme si tuto překrásnou chvíli tolerance všech jevů, bez vnucování našich měřítek, nějakým způsobem

snažili vstřebat. A naučit se s ní žít.

Jestliže to dokážeme, tak se nám podaří stejně tak, jako mnichu Bahija – zemřít ve stavu probuzení.

Tak, asi takhle pro dnešek. A jestli jsou nějaké otázky? Teď je na to čas.

Byla moje přednáška užitečná?... Tak výborně.

Jsou nějaké otázky? Kdo má? … Jak se naučit plavat...

Dotaz: …mohol byste vysvetliť, čo je to „souvislé vznikání"… väčšinou sa to prekladá jako „závislé vznikanie". Také tie hlavné články.

Bh. Dh.: Souvislé vznikání je právě to, co nám brání porozumění.

Dle buddhistické filozofie, náš stav, samsárický stav, který se projevuje naším neklidem, našimi strachy, našimi strastmi – je stav založený na nevědomosti.

Prvně je nutno poznat nevědomost – pak se objeví vědomost.

Stejně tak, jako prvně je nutné, aby odešel mrak, nebo vítr odfoukl mrak – aby znovu vyšlo Slunce.

A toto Slunce (dle buddhistického učení vlastně poznání) – je každému z nás vlastní.

Neb pravá podstata našeho vědomí není nic jiného – než schopnost osvětlovat, neboli poznávat předměty.

Čili, dle buddhistického učení – souvislé vznikání je stav neklidu.

Jak už jsem citoval Mahátmá Gándhího: „Stav neklidu je stav světa"

Co znamená stav světa?

Stav světa: I když naše věda nás učí, že naše malá Zeměkoule, sviští kolem Slunce rychlostí – já nevím kolik kilometrů za vteřinu – už jsem to zapomněl. Jsou tady fyzici mezi náma? Ale je to rychlost, kterou si ani nedovedeme představit.

Vše, co cítíme uvnitř a venku – je v pohybu. A v pohybu jehož rychlost je nepředstavitelná.

A teď – ať si to přejeme, nebo nepřejeme – my jsme též částí tohoto pohybu.

Vše, co můžeme v sobě či venku prožít – je proces. – My sami jsme proces.

A vše co poznáváme venku – je též jen proces.

Aby tento proces existoval, je logické – že jeho části musí vznikat a zanikat v každém okamžiku.

Toto vznikání a zanikání v každém okamžiku – je právě souvislé vznikání.

Souvislé vznikání je tedy vše, co my na světě můžeme poznat.

A toto souvislé vznikání, tento stav neklidu, nevznikl na základě poznání – vznikl na základě nepoznání.

Díky nepoznání pravého stavu.

A pravý stav? – Kde ho můžeme objevit?

Věda ho hledá ve světě. Tím pádem svět si rozděluje na části.

Ale svět je jeden celek. – Je to tak, či ne?

A my ho chápeme jako části – jelikož my věříme v pravdu našeho konceptuálního myšlení.

Ale konceptuální myšlení je právě to, co nám brání přímé zažití reality.

A pokud přímé zažití reality je na základě konceptuálního vědomí – bude to stále spojeno s jistým pocitem neklidu.

Právě díky tomuto pocitu neklidu– my provádíme jisté akce na základě vůle.

Vůle patří k mylné představě něčeho pevného v nás a něčeho pevného ve světě.

A tyto akce provádíme na základě vůle proto, že lpíme – na mylné představě pevného jádra v nás a pevného jádra ve světě.

Čili, souvislé vznikání – je souvislé vznikání na základě našeho nevědomí.

Na základě vůle, jež nás stále vede od jednoho druhu (způsobu) jednání do druhého druhu (způsobu) jednání.

A jeden druh (způsob) jednání popírá většinou druhý druh (způsob) jednání – to je náš neklid.

To, co se nám zdá jako správné jednání v jedné chvíli – se nám zdá…

myslím, že jsme zažili (naše generace a generace našich otců) dost toho: To, co se zdá jako správné jednání v jedné chvíli, se stává pak nesprávné jednání v druhé chvíli. A zase ve třetí chvíli úplně jiné jednání se stává správné…

Všecko je to právě tím, že se snažíme všemi možnými způsoby klást naše koncepty na realitu.

A z tohoto stavu vázanosti na „nevědomí věcí tak jak jsou“ – na konání na základě vůle, na základě lpění na našich aktech…

Čili, nejsme schopni jednat spontánně.

Spontánně – ne ve smyslu …

aby člověk jednal spontánně – musí se to dřív naučit, poznat co je opravdu.

My si myslíme, že jednáme spontánně – ovšem, nejednáme spontánně – jednáme podle svých představ.

A z tohoto jednání vzniká nekonečný řetěz.

Tento nekonečný řetěz – veškeré jeho části jsou jenom procesem – procesem okamžitého zanikání v momentě vznikání.

Předpokladem toho, abychom se narodili, stali se mladíky, pak zestárli a pak zemřeli je…

Všichni jsme si vědomi, že nejsme to, co jsme byli před deseti lety. Ale logicky:

Že nejsme to, co jsme byli před pěti nebo deseti lety logicky znamená – že v každém okamžiku nejsme to, co jsme byli v minulém okamžiku. – Jinak bychom tento proces nemohli prožít.

Jenomže, my jsme si vědomi jen změn, které můžeme konceptuálně ohodnotit – ale nejsme si vědomi změn, jako svého vlastního bytí.

A jelikož si nejsme vědomi změn, jako svého vlastního bytí – proto lpíme na své existenci.

Tím, že lpíme na své existenci, jsme v tomto začarovaného kruhu lpění (na vlastním rozlišování, na vlastních pocitech) – které je založené ne na stavu věcí, ale na našich představách o stavu věcí.

A stav věcí, tak jak je – není totožný s našimi představami o stavu věcí. To je si třeba uvědomit.

A stav věcí tak, jak je – je nejlépe poznat právě v současném momentu.

Protože minulý moment (jak už jsem se zmínil) už odešel – a budoucí moment ještě nepřišel.

To, co můžeme plně prožít – bez vkládání svých vlastních představ na náš prožitek – je právě tato přítomnost.

A tato přítomnost má v sobě (jak už jsem říkal – jestliže jsme ji schopni prožít bez konceptuální kompozice našich představ na tuto přítomnost) – má v sobě aspekt nekonečnosti.

A proč má v sobě aspekt nekonečnosti?

Nekonečným aspektem – právě našeho vědomí.

Naše vědomí je to, co nás dělí od skutečnosti. – Ovšem naše vědomí je též zároveň dvousečná zbraň. – A naše vědomí je to jediné, co je schopné nám poukázat opravdový stav věcí, ve kterém se nacházíme.

A dle buddhistického učení – jediná cesta k probuzení je poznat opravdový stav věcí ve světě, abychom se naučili schopnost tolerovat svět – což znamená transcendovat svět.

Tolerovat náš stav – znamená transcendovat náš stav.

Tím, že tolerujeme náš přítomný stav – učíme se též omezovat vládu minulých…

To, že máme citové problémy …

Cit je to – čím přijímáme náš svět.

A citové problémy nejsou v přítomném přijetí světa.

Je to právě, když přítomné přijetí světa – spojíme s minulou zkušeností. Z toho pochází veškeré

citové problémy.

A citové problémy jsou tím, co nám zabraňuje plně prožít přítomnost. Je to tak – či není?

To, co v nás nechává vyvstávat citové revoluce – to není současné prožití tohoto momentu. – To je spojení současného prožití tohoto momentu s minulými zkušenostmi: Ten nás zradil. Ten nám uškodil. Toho jsme milovali…

– A právě proto nejsme schopni plně prožít současný moment – je třeba si toho být vědom.

Silné pocity jsou právě spojením současného prožitku s minulými pocity.

A tyto minulé pocity (nás) s námi lámou a způsobují, že se nacházíme ve stavu neklidu.

A nejsme schopni tolerovat současný stav a stále, stále se chceme držet něčeho, co se má stát budoucností. Je to tak – či není?

Ovšem v budoucnosti se věci nestanou tak, jak my si představujeme – ale stanou se zase podle našeho minulého rozdělování.

Naše minulé rozdělování je zodpovědno za naše pevné přesvědčení, že jsme schopni tento krásný okamžik konceptuálně pochopit. – Ale my nejsme schopni…

Protože ve svém konceptuálním myšlení budeme vždy definováni svými minulými pocity, svým minulým konceptuálním myšlením…

Tím pádem se nacházíme v jakém stavu?

Začarovaný kruh…

Který se dá právě rozbít v přítomném okamžiku a plným cítěním přítomného okamžiku.

Tak asi takhle... pak půjdeme na procházku, podívat se na Trenčínský hrad.

Tak doufám, že moje povídání bylo užitečné.

A že se budeme snažit, abychom my sami byli lepší, a naše okolí bylo lepší – více tolerantní, více receptivní k tomu, co vlastně jsme – částí... nerozdělitelnou částí celku.

Tak dobrý.

Předám zásluhy pro dobro všem bytostem – nechť všechny bytosti jsou prosty odcizení a vládne mír na tomto světě.

Ákásathá ca bhummathá – Dévá nágá mahiddhiká
puňňantam anumoditvá – čiram rakkhantu lóka-sásanam
Ákásathá ca bhummathá – Dévá nágá mahiddhiká
puňňantam anumoditvá – čiram rakkhantu désanam
Ákásathá ca bhummathá – Dévá nágá mahiddhiká
puňňantam anumoditvá – čiram rakkhantu mam param

Subbhitiyo vivajjantu vivajjantu – sabba rogo vinassatu
Má me/te bhavatvantaráyo – sukhi digháyuko bhava
Bhavatu sabba mangalam – rakkhantu sabba devatá
Sabba Buddhanu bhávena – sadá sotthi bhavantu me

Bhavatu sabba mangalam – rakkhantu sabba devatá
Sabba Dhammánu bhavena – sadá sotthi bhavantu me
Bhavatu sabba mangalam – rakkhantu sabba devatá
Sabba Sanghanu bhávena – sadá sotthi bhavantu me

Devo vassatu kálena – sassa sampatti hetu ca
phito bhavatu loko ca – Rajá bhavatu dhammiko